

Dubánek a tajný vzkaz

Napsala Klára Smolíková

Nafotil Petr Václavek

Znáte dubánky? Ne? A jste si jistí? Opravdu jste v lese nezahlédli jejich domeček z větviček a kůry? Oni o nás lidech samozřejmě vědí a rádi nás pozorují. A někdy nás dokonce napodobují. Jenže naučit se číst je mnohem těžší než se naučit jezdit na kole nebo na lyžích.

Náš příběh vypráví o zvědavém dubánkovi Borkovi, který chce všemu porozumět. Když se v lese doslechne o šípce z klacíků, hned se vydá zjistit, kam ukazuje a jakou záhadu šípka ukrývá. Můžete se k němu přidat.

Hon na šneky

Dubánek Borek si vykračoval po úzké pěšině, jako by mu patřil celý les. Občas si ještě poposkočil.

Hop a skok!

Dokonce mu při jednom zvlášť povedeném výskoku odlétla z hlavy žaludová čepička. Znělo to, jako by z láhve s šumivou limonádou vystřelil špunt.

Plop!

„Aách,“ polekala se čepička a divila se, co dělá v povětří. A poslušně doplachtila dolů, aby se s mlasknutím opět usadila na svém místě.

Mlask!

„Co tu rámusíš?“ ozval se hlemýžď Žížla, kterého dubánek na cestičce dohnal.

„Je přece ráno, Žížlo, sluníčko už vstalo,“ nedal si dubánek vzít dobrou náladu.

„Právě,“ zasmušil se šnek. „Musím se rychle schovat někde v chladném stínu.“

„Tak to si pospěš,“ zaclonil si Borek oči proti slunečním paprskům, které se prodíraly skrze větve. „Dnes to vypadá na pořádný pařák.“

„Už bych byl dávno někde schovaný, kdybys mě k smrti nevydělil.“

„Já?“ vykulil oči dubánek.

„Ty,“ přisvědčil hlemýžď. „Lekl jsem se, že tu někdo střílí šneky, a tak jsem se schoval do ulity.“

„Myslíš hon na šneky? Vás přece nikdo nehoní,“ potřásl nad tou představou Borek hlavou.

„To nevíš. Třeba si zrovna na mě někdo brousí zuby.“ Žížla se opatrně rozhlédl. „Všiml sis té šipky, která se včera objevila u pařezu? Možná jich je v lese víc. Kdo ví, na koho a proč míří...“

Víc už se toho dubánek od šneka nedozvěděl. Bude se muset po šípce poohlédnout sám.

Pochod mravenců

Když Borek dorazil k pařezu, žádnou šipku tam nenašel. Zato se kolem v kořenech hemžila spousta mravenců.

„Pochodem v chod!“ zavelel právě ten největší lesní mravenec jménem Kolda, který si vylezl na pařez. Všichni se ukázněně dali do pochodu, až jim suché jehličí pod nožkami křupalo.

Křupyty křup.

„Co to tu vyvádíte?“ zeptal se dubánek.

„Zastavit stát! Raz dva,“ vydal Kolda rozkaz. Když mravenci strnuli, ještě dodal: „Čelem vzad. Vlevo hled!“

„Ahoj,“ nejistě pohlédl Borek do očí vyděšeným mravenčím cvičencům. „Šnek mi říkal, že tu zahlédl šipku. Nevíte o ní něco?“

„Víme,“ vzal si slovo Kolda, „ale nepovíme.“

„Takže jste ji viděli?“

„Viděli,“ přisvědčil mravenec, „a zneškodnili.“

„A kterým směrem ukazovala?“ odvážil se dubánek položit ještě jednu otázku.

„K mraveništi,“ zamračil se Kolda. „Proto se to nesmí nikdo dozvědět! Od rozbřesku jsme v pohotovosti. Někdo nás má v hledáčku a my musíme být připravení.“ Kolda se opět obrátil k seřazeným druhům: „Pozor! Přímo hled! Pochodem v chod.“

Mravenci s funěním oddupali a Borek se vydal opačným směrem k mraveništi. Jenže se u něj nezastavil. Minul kopeček, po kterém pobíhali další mravenci, aby zajistili vchody před vetřelci. Tady by se dubánek stejně nic nedozvěděl, proto pokračoval dál. Šnek přece mezi řečí utrousil, že v lese by nemusela být pouze jedna šipka.

A taky že nebyla. Když se dubánek protáhl pod kapradím a opatrně vyhlédl ven, spatřil další. Tentokrát byla sestavená z bílých oblázků.

Šipka z kamínků

Cvrlíky cvrk.

Borek se přihrčil právě včas. Těsně nad ním proletěl čížek.

„Hněvso, co to vyvádíš?!“ zlobil se dubánek a znovu se narovnal. Jenže malý zelený ptáček na něj opět nalétával.

„Jdi pryč,“ cvrlíkal. „Pryč! A ty kameny si vezmi s sebou.“

„Ale já s nimi přece nemám nic společného,“ bránil se dubový panáček a uskakoval před rozzlobeným čížkem. „Jen jsem si je chtěl prohlédnout.“

„Je to zlé znamení,“ blýsklo se Hněvsovi v korálkových očích. „A já nechci, aby ukazovalo k mému hnízdu.“

„Co když ty šipky na nikoho nemíří, ale naopak někomu ukazují cestu?“ zapřemýšlel Borek nahlas.

„To těžko,“ odsekl čížek. „Pak by na stromě nebyl ten lístek.“

„Jaký lístek?“ zpozorněl dubánek. V lese je listů habaděj a on se v nich dobře vyzná. Nejen v těch dubových, ale i v javorových nebo lipových. Každý list má jiný tvar a jinou barvu.

„Bílý,“ prskl Hněvsa. „Složený do čtverečku.“

„Takové listy na žádném stromě v našem lese nerostou,“ namítl Borek. „Musel ses splést.“

„Nespletl. Nespletl. Někdo ten lístek zastrčil za kůru.“

„A kde je teď?“ zajímal se dubánek a zakláněl hlavu, aby si kmen stromu zespoda prohlédl. Nic bílého ale nezahlédl.

„Už je pryč,“ poprvé se Hněvsa usmál. „Vítr ho odnesl.“

„Tys mu určitě pomohl,“ povzdechl si Borek.

„Pomohl, pomohl,“ souhlasně zacvrlíkal Hněvsa.